

*COM ES POT TENIR UNA CRIATURA A L'ERA DIGITAL
I SOBREVIURE A LA FRACTURA QUE LES NOVES
TECNOLOGIES PROVOQUEN A LA NOSTRA VIDA*

Amanda Hess

Traducció d'Elena Ordeig

Segona vida



MONOD

Saldonar.

Segona vida

Amanda Hess

Traducció d'Elena Ordeig

Segona vida

MONOD

Saldonar.

Segona vida

Títol original: *Second Life*

© del text: Amanda Hess, 2025

© de la traducció: Elena Ordeig, 2026

© de la fotografia de la coberta: Shauna Summers, 2026

© de la fotografia de l'autora: Loreto Caceres, 2026

© d'aquesta edició: Saldonar i Batec, 2026

Primera edició: març del 2026

Publicat per Saldonar i Batec

Alfambra, 16, 5è 2a

08034 Barcelona

edicions@saldonar.com

www.saldonar.com

www.monod.studio

Direcció editorial: Alícia Andreu i Jordi Font

Edició: Francesc Gil-Lluch

Producció i maquetació: Octavi Gil Pujol

Línia gràfica: Genís Carreras

Distribució: UDL

Thema: JB, JN

ISBN: 978-84-19571-70-0

Dipòsit legal: B 4017-2026

Amb el suport de la Generalitat de Catalunya



**Generalitat
de Catalunya**

Saldonar forma part de l'associació
d'editorials independents Llegir en Català.



Aquest llibre s'ha imprès amb paper procedent de boscos
gestionats de manera sostenible, un òfset cru de 80 grams,
i s'ha compaginat amb la tipografia Tiempos en cos 9,5.



Els titulars del *copyright* tenen els drets reservats.

TAULA

Nota.....	11
Prefaci. Alma	13
Introducció. Confrontació	15
Cicle	21
Panxa.....	43
Vida	69
Risc.....	93
Natura	121
Naixement	143
Interludi. «Alma»	169
Feina	171
Equipament	193
Creixement.....	223
Judici.....	255
Títol.....	255
Llibertat	277
Agraïments	301

Per als meus nens

«Si la llengua del rebutjat és ampla al coll i penja de la boca, l'enemic s'apoderarà de la meua ciutat fronterera per mitjà d'una revolta».

ANTIC PRESAGI MESOPOTÀMIC

«Em sento com si t'hagués estat buscant des de fa molt de temps».

REYNOLDS WOODCOCK a *El fil invisible*

(Escrita per PAUL THOMAS ANDERSON)

Nota

Aquest llibre és un relat sobre la meva relació amb la tecnologia. Les meves experiències personals s'han reconstruït a partir de milers de captures de pantalla, missatges de text i enregistraments del moment, i també a partir dels meus arxius de dades, historials mèdics i notes personals. Altres detalls es basen en els meus propis records. Internet evoluciona molt de pressa, i algunes de les aplicacions, webs i productes que es mencionen en aquestes pàgines han canviat des que els vaig fer servir per primera vegada.

PREFACI

Alma

Al web FactsBuddy.com podreu trobar un text breu sobre mi, la periodista nord-americana Amanda Hess. Facts Buddy es descriu com un «web optimista que té com a objectiu atreure un gran públic interessat a obtenir informació», cosa que vol dir que rastreja internet a la recerca de dades personals i les aboca a la plantilla d'una vida.

Segons internet, Amanda Hess és «una dona d'estatura mitjana». Va néixer als «Estats Units, on els seus pares la van criar amb molt d'afecte i suport». Escriu sobre internet, per la qual cosa «rep una remuneració satisfactòria». Està «casada amb el seu atractiu marit Marc», i «el feliç matrimoni viu a Brooklyn amb el seu fill Alma, que va néixer l'octubre del 2020». Tot és veritat: l'alçada, la feina, el marit. Llevat del que diu sobre el meu fill.

De fet, en tinc dos, de fills. El primer va néixer el 2020, però no a l'octubre. I no es diu Alma. Quan vaig trobar la meua biografia a Facts Buddy, vaig sentir com si acabés d'accedir a un univers alternatiu. Un dia, quan feia poc que estava embarassada, passejava amb en Marc per la riba d'un estany, amb la nostra notícia

secreta crepitant entre nosaltres, i li vaig dir que, si era una nena, potser voldria posar-li Alma. Però, aleshores, un test prenatal va detectar un cromosoma Y en les cèl·lules fetals que em circulaven per la sang, i la meva imaginació es va dispersar cap a una altra llista de noms. No vaig mencionar el nom d'Alma a ningú més.

He intentat esbrinar per què Facts Buddy es pensa que vaig posar aquest nom al meu fill, i això és el millor que se m'acut. L'octubre del 2020, vaig publicar una foto del nadó a Instagram. És rosat i petitó, i descansa còmodament entre la sofraja del braç i el palmell d'en Marc. Porta un pitet blau cel que en Marc va encarregar a Etsy com una broma privada. Al pitet hi posa: «Per al noi afamat».

Es tracta d'una citació d'*El fil invisible*, una pel·lícula del 2017 de Paul Thomas Anderson per la qual sento un afecte gairebé malaltís. *El fil invisible* tracta sobre un modista meticulós i obsessiu anomenat Reynolds Woodcock, i quan es va estrenar es va convertir de seguida en un dels textos de referència de la nostra relació. En Marc i jo solíem imitar la veu queixosa d'en Reynolds —«No puc començar el dia amb una confrontació, si us plau»— per demanar dissimuladament a l'altre que el deixés en pau. A la pel·lícula, en Reynolds queda encisat amb una cambrera que es diu Alma quan ella li serveix un esmorzar copiosíssim juntament amb una nota que diu: «Per al noi afamat. Em dic Alma». Juntament amb la foto del pitet vaig publicar una captura de pantalla de la nota de l'Alma. És probable que Facts Buddy extragués les dades d'aquestes dues imatges i les combinés.

Per molt que internet es pensi que sap sobre mi —i molta informació l'he aportada jo voluntàriament—, hi ha certes coses que no podrà saber mai. Per exemple, es pensa que un mem és el meu fill. Quan Facts Buddy l'anomena Alma, em fa sentir que, en certa manera, he evadit la mirada implacable d'internet. I així és com em fa sentir sempre el meu fill. Com si m'hagués sortit amb la meva.

INTRODUCCIÓ

Confrontació

No vaig saber que passava alguna cosa inusual fins que vaig estar embarassada de set mesos. «Aquesta setmana el teu bebè pot plorar», deia l'aplicació de l'embaràs. «Sí, a l'úter!». Em vaig esperar a la sala d'espera del centre d'ecografies prenatales, acaronent el mòbil fins que en vaig esgotar la reserva de dades insignificants. El bebè plorava dins del meu cos pels mateixos motius pels quals ploraria fora, «per exemple, si sent un soroll fort o si el molesta alguna cosa», deia l'aplicació. «Igual que tu comences a preparar-te per a la seva arribada, ells no deixen de preparar-se per al món exterior». L'aplicació em va mostrar el dibuix d'un bebè amb el front arrufat i una llàgrima lliscant-li galta avall.

A la sala d'exploració, la tècnica portava els cabells lligats en una cua curta i gruixuda, i semblava fastiguejada. Jo portava posada una mena de manta de paper amb forats per als braços. Va atenuar el llum i es va col·locar amb una cama a cada banda de la màquina misteriosa. Jo veia orbes i ceptres de plàstic, una cistella amb sèrums, un teclat amb signes jeroglífics. La tècnica va desenfundar la vareta. Em va untar un gel fred sobre la pell i

va prémer amb força la sonda a l'escorça dura del meu estómac. Vaig adoptar diverses postures seguint les seves ordres, inclinant i estirant el coll per mantenir un ull enfocat en la meua cria. A la pantalla, una pluja d'estàtica queia sobre petits punys i costelles. Mentre treballava, la tècnica m'oferia una selecció del seu millor repertori de xerrameca trivial professional: ja en sabeu el sexe?, ja teniu nom?

La volia fer fora d'escena per observar el meu bebè concentrada i en silenci, però també volia semblar normal i agradable. Li vaig dir que era un nen, però que no tenia nom. Llavors va dir: «Està traient la llengua». I jo vaig dir: «Oooh».

La tècnica es va posar a remenar la màquina. Va estar girant dials i prement tecles, i llavors va sortir de la sala. El gel se'm va espessir sobre la pell. Trobava a faltar el mòbil. Em preguntava si havia rebut algun correu de la feina. Quan la tècnica va tornar, em va demanar que tornés a canviar de postura diverses vegades, i va fer més captures de pantalla. Havia acudit a la consulta per a una ecografia rutinària, però, com en un somni, la rutina es repetia una vegada i una altra. Vam superar la durada plausible d'un procediment estàndard i la vam duplicar. Un cop més, la tècnica va sortir de la sala i va tornar. «El metge està ocupat amb una altra pacient», va dir. «Per això triguem tant. Mentre ens esperem, faré unes quantes fotos més».

Mentre retransmetia el meu cos en directe, va conjurar un paisatge escarpat de color ambre, una cova d'agulles minerals. Li vaig preguntar què era.

«Una orella», em va dir.

«Que estranya!», vaig exclamar jo.

El to alegre que havia fet servir va quedar suspès en l'aire fosc, incòmode. La tècnica havia exhaurit el repertori de conversa. Ara es comunicava amb l'estil protocol·lari d'una declaració judicial,

contestant només quan era estrictament necessari. Vaig buscar pistes en els seus ulls vidriosos. Sempre els tenia tan fixos en la pantalla? La por em va inundar el cervell i s'hi va posar a ballar adoptant formes líquides. Que estúpida. El metge no estava amb cap altra pacient, i la tècnica no feia fotos per diversió. La vaig observar mentre cartografiava l'orella del meu fill per motius secrets. Quan em va indicar que m'estirés de costat, vaig acceptar de bon grat. Els vaig donar l'esquena a ella i al monitor. Li vaig donar l'esquena al meu fill.

Més endavant llegiria un informe de l'ecografia i descobriria que aquesta fase havia durat una hora. Durant una hora vaig estar estirada a la taula d'exploració, fent-me la morta. Imaginava que si em quedava del tot quieta, la mà esquelètica de les complicacions passaria de llarg. Que obriria la porta de la sala d'ecografies següent i tocaria una altra dona embarassada. El moment s'esvairia com tants altres pensaments angoixants que em van visitar al llarg de l'embaràs. Sempre anticipava el pitjor, imaginant que l'avió queia del cel, que l'assassí irrompia per la porta del despatx. Aviat arribaria el metge somrient i disculpant-se per la demora. La tècnica em lliuraria unes quantes fotos per al record. M'escaparia deixant enrere la recepció i m'enfilaria amb ascensor fins al sol.

Per què vaig dir aquell «Que estranya!»? Ho vaig dir en veu alta i vaig obrir les portes de la sala a les complicacions. Vaig trencar les regles tàcites del procediment: la tècnica fa les fotos, el metge les interpreta i jo somric sota la mascareta. A soles amb la tècnica, em podia imaginar el meu fill com una nimfa explorant-me l'úter. No va ser fins que no va arribar el metge que es va convertir en un espècimen clavat darrere de la finestra de la meua pell. Si no hagués dit res, hauria sabut igualment que el meu embaràs havia estat reclassificat com un cas mèdic especial. Però podria haver fet veure que no uns quants minuts més.

Els errors que havia comès durant l'embaràs van venir a picar a la porta de la meva ment. M'havia begut una copa i mitja de vi per l'aniversari d'en Marc, abans de saber que estava embarassada. M'havia pres una pastilla d'Ativan, per a l'ansietat aguda, quan ja sabia que ho estava. Un dia m'havia banyat en aigua calenta fins que se m'havien arrugat els dits. Havia agafat febre i m'havia adormit gairebé sense ni pensar-hi. M'havia esperat a tenir gairebé trenta-cinc anys per quedar-me embarassada. Volia resoldre la qüestió de mi mateixa abans de portar una altra persona al món, però la resposta no havia arribat. I ara el meu embaràs era, en el llenguatge de l'obstetrícia, geriàtric.

Durant set mesos, tots havíem actuat com si al cap de poc m'haguessin de treure un bebè del cos com es treu un conill d'un barret. El mateix cos que demanava bastonets de mozzarella del menú nocturn i mirava de fit a fit l'ordinador com si tingués ànima. El cos que, tot just uns quants anys enrere, havia esnifat una ratlla de cocaïna proporcionada pel conductor de l'autobús de festa contractat per anar a Medieval Times. Ara aquest cos treballava de valent per generar un nou ésser humà. Havia posat per a Instagram, agafant-me la panxa amb les dues mans com si m'hagués de caure. Havia comprat una màquina de soroll blanc amb opció d'úter i n'havia llençat la capsula. I ara m'estava estirada a la taula d'exploració mentre el metge estava dret a la consulta, rebobinant la cinta de la meva vida.

El meu mòbil era sobre una cadira buida a un parell de metres. Tapat pel meu presumptuós vestit premamà, feia pampallugues en silenci mentre rebia missatges d'en Marc. Si hagués tingut el mòbil, l'hauria pogut acostar a la taula d'exploració i buscar una sortida a Google. Podria haver-hi abocat les meves pors i haver-les convertit en respostes. Podria haver consultat les dones que havien estat embarassades abans que jo, tret la pols als seus missatges

antics al fòrum i llegit sobre ecografies de feia molt de temps en què s'havien detectat orelles estranyes i llengües enfora. Havien abocat el destí dels seus bebès a internet com monedes en una font, i jo els volia llegir tots, buscant-hi el cèntim de la sort. Buscant la dona que havia tornat per dir: «Al final no era res. Un efecte òptic».

Era absurd, però, presa del pànic, em semblava incontrovertible: si ho buscava amb prou rapidesa i intel·ligència, internet ens salvaria. Havia construït la meua vida a través de les seves pantalles; havia traçat el mapa del món al llarg dels seus circuits. I ara també hi crearia una segona vida. Mentre escric això, quatre anys més tard, veig l'hora que vaig passar a la taula d'exploració com el moment en què la meua relació amb la tecnologia va fer un gir, i les seves ombres es van començar a desplaçar cap a mi. Vaig buscar una sensació de control i em vaig aferrar al mòbil. No em donaria les respostes que buscava, però m'alimentaria amb respostes incorrectes del subministrament inesgotable que oferia. Em donaria fets i conspiracions, artefactes i ídols, judicis i consells.

El meu fill em va donar un copet a l'estómac. El vaig acaronar amb la mà per tornar-li el senyal. La tècnica em va lliurar un paquet de tovallolletes de paper i em va deixar sola a la sala. Em vaig aixecar amb esforç i vaig mirar la sortida. La panxa em penjava sobre el límit de la taula d'exploració, esperant que s'obris la porta.